การนำนโยบายควบคุมอาคารไปปฏิบัติขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

BUILDING CONTROL POLICY IMPLEMENTING OF LOCAL ADMINISTRATIVE ORGANIZATIONS IN THE METROPOLITAN AREAS

พิชิต ทั้งพรม[1], กมลพร กัลยาณมิตร, สถิตย์ นิยมญาติ และณัฐวัฒน์ สิริพรวุฒิ

Pichit Thungprom[1], Kamolporn Kalyanamitra, Satit Niyomyaht and Nattawat Siriphornwut

คณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยกรุงเทพธนบุรี

Faculty of Political Science, Bangkokthonburi University

E-mail: Pichit4165@gmail.com[1]

Received 19 December 2022**; Revised** 14 February 2023**; Accepted** 27 December 2023.

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ (1) ศึกษาปัญหาและอุปสรรคของการนำนโยบายควบคุมอาคารไปปฏิบัติขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตเมืองปริมณฑล (2) ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลสำเร็จต่อการนำนโยบายควบคุมอาคารไปปฏิบัติขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตเมืองปริมณฑลและ (3) ศึกษาแนวทางการนำนโยบายควบคุมอาคารไปปฏิบัติขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตเมืองปริมณฑล รูปแบบการวิจัยเป็นการวิจัยเชิงคุณภาพผู้ให้ข้อมูลสำคัญในการศึกษาครั้งนี้ได้แก่ ผู้บริหารองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ผู้ปฏิบัติองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และประชาชน ที่อาศัยอยู่ในเขตเมืองปริมณฑล ขนาดของผู้ให้ข้อมูลสำคัญมีทั้งสิ้นจำนวน 24 คน โดยการคัดเลือกแบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล คือ แบบสัมภาษณ์ ทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยการสรุปแบบพรรณนาความ

ผลการวิจัยพบว่า (1) ปัญหาและอุปสรรคของการนำนโยบายควบคุมอาคารไปปฏิบัติขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตเมืองปริมณฑล ได้แก่ความไม่ชัดเจนของนโยบาย ผู้ปฏิบัติขาดความรู้และความเข้าใจ ประชาชนไม่ให้ความร่วมมือมีการทุจริตและประพฤติมิชอบผู้บริหารไม่เห็นความสำคัญ อัตรากำลังไม่เพียงพอ และการเผยแพร่และประชาสัมพันธ์ให้ความรู้ประชาชนไม่ทั่วถึงและเพียงพอ (2) ปัจจัยที่ส่งผลสำเร็จต่อการนำนโยบายควบคุมอาคารไปปฏิบัติขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตเมืองปริมณฑลได้แก่ วัตถุประสงค์ของนโยบายที่ชัดเจน ความสามารถของหน่วยงานที่นำไปปฏิบัติ ทรัพยากรการดำเนินงาน ทัศนคติของผู้ปฏิบัติ แรงจูงใจของผู้ปฏิบัติ การเผยแพร่/ประชาสัมพันธ์ และความร่วมมือของประชาชน และ (3) แนวทางการนำนโยบายควบคุมอาคารไปปฏิบัติขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตเมืองปริมณฑล พบว่า ต้องทำงานเชิงรุก มีการประเมินผลอย่างต่อเนื่อง ต้องสร้างความรับรู้ความเข้าใจแก่ประชาชนเพิ่มมากขึ้น ผู้ปฏิบัติงานต้องได้รับการพัฒนาตนเอง ต้องสร้างแรงจูงในการปฏิบัติงาน ได้รับการ

สนับสนุนในด้านทรัพยากรอย่างเหมาะสม และควรมีการปรับปรุงกฎหมายระเบียบ ข้อบังคับ หลักเกณฑ์ให้ทันสมัย และผู้บริหารควรตรวจสอบและลงโทษเจ้าหน้าที่ที่ทุจริต
คำสำคัญ: การนำนโยบายไปปฏิบัติ; การควบคุมอาคาร; เขตเมืองปริมณฑล

Abstract

The research objectives were: (1) to study the problems and obstacles in the building control policy implementing of local administrative organizations in the metropolitan area, (2) to study the factors affecting the success of the building control policy implementing of local administrative organizations in the metropolitan area, and (3) to study the guidelines for the building control policy implementing of local administrative organizations in the metropolitan area. The research was qualitative. Key informants in this study were executives of local administrative organizations, practitioners of local administrative organizations and people living in metropolitan areas. The key informants were 24 people by purposive selection. The tool used for data collection was an interview. The data were analyzed in a descriptive summary.

The results found that (1) the problems and obstacles in the building control policy implementing of local administrative organizations in the metropolitan area included the unclearness of the policy practitioners, lack knowledge and understanding. People did not cooperate, there was corruption and misconduct. The executives did not see the importance, power rate was not enough and the dissemination and publicity to educate the public was not thorough and sufficient, (2) the factors affecting the success of the building control policy implementing of local administrative organizations in the metropolitan area were clear policy objectives, the ability of the agency to implement operational resources, operator's attitude practitioner, motivation publication/public relations and cooperation of people, and (3) the guidelines for the building control policy implementing of local administrative organizations in the metropolitan area found that we had to work proactively. There was continuous evaluation, must create more awareness and understanding among people. Operators must develop themselves, and needed to create incentives for work supported in appropriate resources, and there should be updating the laws, rules, regulations, criteria to be up to date and executives should investigate and punish corrupt officials.

Keywords: Implementing, Building Control Policy, Metropolitan Area

บทนำ

การควบคุมอาคารในประเทศไทย ปรากฏขึ้นในแบบของกฎหมายเป็นครั้งแรก คือ ประกาศห้ามไม่ให้เอาแผงไม้ไฟจาก มาทำเป็นพะเพิงในพระอารามหลวง จุลศักราช 1215 แต่ไม่ได้ เป็นการควบคุมการก่อสร้างอาคาร โดยตรงและเป็นการทั่วไป (สุขุม ขยันงาน, 2554) องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นทุกรูปแบบ จัดตั้งขึ้นเพื่อทำหน้าที่ในการจัดทำ บำรุงรักษา และให้บริการสาธารณะแก่ประชาชน ซึ่งต่อมาได้มีการถ่ายโอนภารกิจการจัดบริการสาธารณะจาก ส่วนราชการให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเป็นหน่วยงานดำเนินการมากยิ่งขึ้น (กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น กระทรวงมหาดไทย, 2558) จากพระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์การปกครองท้องถิ่น พ.ศ. 2542 กำหนดให้มีอำนาจและหน้าที่ในการจัดระบบการบริการสาธารณะ เพื่อประโยชน์ของประชาชน ในท้องถิ่นของตนเอง โดยมีพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522 ซึ่งเป็นบทบัญญัติที่รัฐบัญญัติขึ้นจาก เหตุผลด้านเทคนิคเป็นหลัก โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อประโยชน์แห่งความปลอดภัยและประโยชน์สุข ของชุมชน เมืองนั้น ๆ ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับอาคารโดยตรง โดยเจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจในการ ออกใบอนุญาตให้ ดำเนินการต่าง ๆ เพื่อให้เป็นไปตามกฎหมาย ในการอนุญาต ไม่อนุญาตให้ ก่อสร้างอาคารใด ๆ สั่งระงับการ ก่อสร้าง ดัดแปลง รื้อถอน หรือเคลื่อนย้ายอาคารรวมทั้งมีอำนาจในคำสั่งห้ามใช้อาคาร ให้แก้ไขเปลี่ยนแปลง อาคาร หรือให้รื้อถอนอาคารที่ผิดกฎหมายได้ อันเป็น มาตรการหรือสภาพบังคับในการปกครอง (พุฒิกัณฐก์ มนต์เลี้ยง, 2550)

ตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522 ได้บัญญัติให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจ หน้าที่ในการใช้มาตรการบังคับทางปกครองต่อผู้กระทำการฝ่าฝืนพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522 และพระราชบัญญัติดังกล่าวยังให้อำนาจเจ้าพนักงานท้องถิ่นสามารถใช้มาตรการหรือ สภาพบังคับทางปกครองหรือทางอาญาได้ด้วย กล่าวคือ เจ้าพนักงานท้องถิ่นจะใช้มาตรการทาง ปกครองโดยการออกคำสั่งให้ผู้ที่กระทำการก่อสร้างอาคารผิดกฎหมายได้ด้วยตนเอง ในส่วนที่เป็น สภาพบังคับในทางอาญา ซึ่งได้แก่ การบังคับโทษแก่บุคคลผู้ฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามข้อห้ามหรือ ข้อกำหนดในพระราชบัญญัติควบคุมอาคารนั้น อาจมีโทษตั้งแต่ปรับไปจนถึงโทษจำคุก (เชิดชาย จิตรมาศฐาน, 2556) อย่างไรก็ดี สำหรับการปฏิบัติตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522 (และที่แก้ไขเพิ่มเติมฉบับที่ 5 พ.ศ. 2558) ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พบว่าการบริหารงานขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นยังประสบปัญหาในด้านประสิทธิภาพและด้านประสิทธิผลตลอดจน การปฏิบัติตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522 (และที่แก้ไขเพิ่มเติม) มักจะประสบปัญหาและอุปสรรคขึ้นทั้งในส่วนของประชาชนผู้ปฏิบัติตาม กฎหมายและส่วนของเจ้าหน้าที่รัฐผู้บังคับใช้กฎหมาย อยู่บ่อยครั้ง และเกิดขึ้นในทุกขั้นตอนปฏิบัติ ซึ่งส่งผลกระทบต่อการบังคับใช้กฎหมายของเจ้าหน้าที่ของรัฐ และประชาชนในพื้นที่ (ประเสริฐ อิรมยา, 2557)

ดังนั้นจากความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาดังกล่าว ผู้วิจัยจึงมีความสนใจในการศึกษาวิจัยเรื่อง การนำนโยบายควบคุมอาคารไปปฏิบัติขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ในเขตเมืองปริมณฑล เพื่อมุ่งหวังว่าผลจากการศึกษาที่ได้ในการศึกษาครั้งนี้ จะสามารถนำไปประยุกต์ใช้เป็นแนวทางการวางแผนการนำ

พระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522 (และที่แก้ไขเพิ่มเติมฉบับที่ 5 พ.ศ. 2558) ไปปฏิบัติขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ให้ดีกว่าเดิมและประสบความสำเร็จต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาปัญหาและอุปสรรคของการนำนโยบายควบคุมอาคารไปปฏิบัติขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ในเขตเมืองปริมณฑล

2. เพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลสำเร็จต่อการนำนโยบายควบคุมอาคารไปปฏิบัติขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ในเขตเมืองปริมณฑล

3. เพื่อศึกษาแนวทางการนำนโยบายควบคุมอาคารไปปฏิบัติขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ในเขตเมืองปริมณฑล

การทบทวนวรรณกรรม

การวิจัยเรื่อง “การนำนโยบายควบคุมอาคารไปปฏิบัติขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ในเขตเมืองปริมณฑล” ผู้วิจัยมุ่งศึกษาการสร้างความเข้มแข็งของชุมชนบนฐานของพุทธธรรม จึงทำการทบทวนประมวลเอกสาร แนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องนำมากำหนดเป็นกรอบความคิด (Conceptual Framework) สังเคราะห์เป็นประเด็นการวิจัย ดังต่อไปนี้

แนวคิดเกี่ยวกับการควบคุมอาคาร

แนวความคิดในการควบคุมอาคารของไทยในอดีต ได้ดำเนินการโดยมิได้มีการวางแผนการใช้ประโยชน์ที่ดิน และมีขอบเขตบังคับใช้ เฉพาะบริเวณที่มีพระราช กฤษฎีกาประกาศเป็นเขตควบคุมการก่อสร้างเท่านั้น รายละเอียดเน้นเรื่องความปลอดภัยให้อาคารที่ ก่อสร้างมีความมั่นคงแข็งแรง การควบคุมในเรื่องการอนามัย รักษาแนวอาคารตามถนนให้เป็น ระเบียบเรียบร้อย และเพื่อประโยชน์ในด้านสถาปัตยกรรมและเป็นการควบคุมเฉพาะที่มีการปลูก สร้างขึ้นใหม่ การต่อเติมดัดแปลง สิ่งปลูกสร้าง เท่านั้นที่จะต้องขออนุญาตต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่น (อนุพงษ์ โพรงประภา, 2550) แนวคิดในการควบคุมอาคารตามกฎหมายไทยในปัจจุบันเกิดขึ้นจากความต้องการที่จะปรับปรุงกฎเกณฑ์ตามกฎหมายควบคุมการก่อสร้างในเขต เพลิงไหม้ พ.ศ. 2476 และพระราชบัญญัติควบคุมการก่อสร้างอาคาร พ.ศ. 2479 ให้ทันต่อความ เจริญก้าวหน้าและการขยายตัวของบ้านเมือง ดังจะเห็นได้จากวัตถุประสงค์หรือเหตุผลในการตรา พระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522 ว่า “เนื่องจากพระราชบัญญัติควบคุมการก่อสร้างอาคาร พ.ศ. 2479 และพระราชบัญญัติควบคุมการก่อสร้างในเขตเพลิงไหม้ พ.ศ. 2476 ได้ประกาศใช้มานาน แล้ว แม้ว่ามีได้แก้ไขเพิ่มเติมกันอยู่ตลอดมา แต่ในปัจจุบันบ้านเมืองได้เจริญก้าวหน้าและขยายตัวมากขึ้น ฉะนั้นเพื่อให้เหมาะสมและสอดคล้องกับสถานการณ์ปัจจุบันและเพิ่มประสิทธิภาพในด้านการควบคุมเกี่ยวกับความมั่นคงแข็งแรงความปลอดภัยการป้องกันอัคคีภัย การสาธารณสุข การรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม การผังเมือง การสถาปัตยกรรม และการอำนวยความสะดวกแก่การจราจรสมควรปรับปรุงกฎหมายว่าด้วยการควบคุมการก่อสร้างอาคารและกฎหมายว่าด้วยการควบคุมการ

ก่อสร้างในเขตเพลิงไหม้เสียใหม่ และสมควรรวมกฎหมายทั้ง 2 ฉบับดังกล่าวเข้าเป็นฉบับเดียวกัน จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้ขึ้น” (อนุพงษ์ โพรงประภา, 2550)

แนวคิดเกี่ยวกับการนำนโยบายไปปฏิบัติ

Pressman and Wildavsky (1979) กล่าวว่า การนำนโยบายไปปฏิบัติหมายถึง การเกิดขึ้นของนโยบายที่คาดการณ์ไว้และเป็นกระบวนการของการปฏิสัมพันธ์ ภายในระหว่างเป้าหมายกับการปฏิบัติที่มุ่งเน้นไปสู่การกระทำให้บรรลุผลและเป็นความสามารถในการจัดการและผสานสิ่งที่จะเกิดขึ้นมาภายหลังในลักษณะที่เป็นลูกโซ่เชิงเหตุและผลเพื่อให้ได้รับผลลัพธ์ที่ต้องการ และเป็นการผลิตผลลัพธ์ออกมา ซึ่ง ศุภชัย ยาวะประภาษ (2558) ได้อธิบายถึง ปัจจัยกำหนดความสำเร็จหรือล้มเหลวของ การนำนโยบายไปปฏิบัติ ว่าจากการทบทวนผลงานวิชาการในทศวรรษที่ผ่านมา พบว่ามีปัจจัย หลายประการที่กำหนดความสำเร็จหรือล้มเหลวของการนำนโยบายไปปฏิบัติ ปัจจัยเหล่านี้ ได้แก่ 1) ลักษณะนโยบายนั้น ๆ 2) วัตถุประสงค์ของนโยบาย 3) ความเป็นไปได้ทางการเมือง 4) ความเป็นไปได้ทางเทคโนโลยี 5) ความพอเพียงของทรัพยากร 6) ลักษณะของหน่วยงานที่นำไปปฏิบัติ และ 7) ทัศนคติของผู้นำนโยบายไปปฏิบัติ

แนวคิดเกี่ยวกับการปกครองส่วนท้องถิ่น

Montagu (1984) ให้ความหมายของ การปกครองท้องถิ่น หมายถึง การปกครองซึ่งหน่วยการปกครองท้องถิ่นได้มีการเลือกตั้งโดยอิสระเพื่อเลือกผู้ที่มีหน้าที่บริหาร การปกครองท้องถิ่น มีอำนาจอิสระพร้อมความรับผิดชอบซึ่งตนสามารถที่จะใช้ได้โดยปราศจากการควบคุมของหน่วย การบริหารราชการส่วนกลางหรือภูมิภาค แต่ทั้งนี้หน่วยการปกครองท้องถิ่น ยังต้องอยู่ภายใต้ บทบังคับว่าด้วยอำนาจสูงสุดของประเทศ ไม่ได้กลายเป็นรัฐอิสระใหม่แต่อย่างใด ทั้งนี้ การปกครองของไทยแบ่งส่วนราชการออกเป็น 3 ส่วน คือ ส่วนกลาง ส่วน ภูมิภาค และส่วนท้องถิ่น โดยมีรายละเอียดดังนี้ (วัชรินทร์ อินทพรหม และคณะ, 2558) การบริหารราชการส่วนกลาง คือ กระทรวงต่าง ๆ ทบวง และสำนักนายกรัฐมนตรี การบริหารราชการส่วนภูมิภาค คือ จังหวัด อำเภอ และหน่วยงานในสังกัด กระทรวงต่าง ๆ ที่จัดตั้งขึ้นในภูมิภาค โดยมีหัวหน้าฝ่ายบริหารมาจากการแต่งตั้งทั้งหมด การบริหารราชการส่วนท้องถิ่นแบ่งออกเป็น 2 รูปแบบ คือ (1) รูปแบบพิเศษ คือ กรุงเทพมหานคร (กทม.) และเมืองพัทยา และ (2) รูปแบบทั่วไป คือ องค์การบริหารส่วนจังหวัด (อบจ.) เทศบาล และองค์การบริหารส่วนตำบล (อบต.) โดยมีหัวหน้าฝ่ายบริหาร และสมาชิกมาจากการเลือกตั้งทั้งหมด

วิธีดำเนินการวิจัย

งานวิจัยนี้เป็นงานวิจัยเชิงคุณภาพ กำหนดวิธีดำเนินการวิจัย ดังนี้

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ ได้แก่ กลุ่มที่ 1 กลุ่มผู้บริหารองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตเมืองปริมณฑล 4 จังหวัด ได้แก่ นนทบุรี ปทุมธานี สมุทรปราการ และสมุทรสาครจำนวน 8 แห่ง แห่งละ 1 คน ซึ่งมีจำนวนทั้งสิ้น 8 คน กลุ่มที่ 2 กลุ่มผู้ปฏิบัติงานองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตเมืองปริมณฑล 4 จังหวัด ได้แก่

นนทบุรี ปทุมธานี สมุทรปราการ และสมุทรสาครจำนวน 8 แห่ง แห่งละ 1 คน ซึ่งมีจำนวนทั้งสิ้น 8 คน กลุ่มที่ 3 กลุ่มประชาชน ที่อาศัยอยู่ในเขตเมืองปริมณฑล 4 จังหวัด ได้แก่ นนทบุรี ปทุมธานี สมุทรปราการ และสมุทรสาคร จังหวัดละ 2 คน ซึ่งมีจำนวนทั้งสิ้น 8 คน ขนาดของผู้ให้ข้อมูลสำคัญ มีทั้งสิ้นจำนวน 24 คน โดยการเลือกผู้ให้ข้อมูลสำคัญแบบเจาะจง

ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

ตัวแปรอิสระ ได้แก่ (1) วัตถุประสงค์ของนโยบายที่ชัดเจน (2) ความสามารถของหน่วยงานที่นำไปปฏิบัติ (3) ทรัพยากรการดำเนินงาน (4) ทัศนคติของผู้ปฏิบัติ (5) แรงจูงใจของผู้ปฏิบัติ (6) การเผยแพร่/ประชาสัมพันธ์ (7) ความร่วมมือของประชาชน

ตัวแปรแทรกซ้อน ได้แก่ (1) มาตรฐานการปฏิบัติงาน (2) การสนับสนุนของผู้บริหารท้องถิ่น (3) ดุลยพินิจของผู้ปฏิบัติงาน

ตัวแปรตาม ได้แก่ การนำนโยบายควบคุมอาคารไปปฏิบัติขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ในเขตเมืองปริมณฑล

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ คือ การสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้างหรือแบบเป็นทางการ (Structured Interview or Formal Interview)

การเก็บรวมรวบข้อมูล

1) การเก็บรวบรวมข้อมูลจากเอกสาร เช่น ตำรา วารสาร บทความ เอกสารทางวิชาการ ระเบียบ ประกาศ คำสั่ง คู่มือการปฏิบัติงาน วิทยานิพนธ์ ดุษฎีนิพนธ์ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2) การเก็บรวบรวมข้อมูลภาคสนาม โดยการสัมภาษณ์แบบเจาะลึกตามวัตถุประสงค์ของการศึกษาวิจัย ใช้วิธีการสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้างหรือแบบเป็นทางการ

3) การเก็บรวบรวมข้อมูลโดยการสังเกต (Observatory) ในครั้งนี้ ผู้ศึกษาใช้การสังเกตโดยไม่มีส่วนร่วม (Non - participant Observation)

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ต่าง ๆ ทั้งหมด มาแยกประเด็นตามแต่ละประเด็น เพื่อนำไปเปรียบเทียบกับข้อมูลจากเอกสารที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ แนวคิด ทฤษฎี ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อทราบถึงลักษณะที่มีความคล้ายคลึงกันและแตกต่างกันของข้อมูล จากนั้นผู้วิจัยนำข้อมูลดังกล่าวไปวิเคราะห์เพื่อสรุปผลการวิจัย โดยการนำเสนอผลการวิจัยในรูปแบบพรรณนา

สรุปผลและอภิปรายผล

1. ผลการศึกษาปัญหาและอุปสรรคของการนำนโยบายควบคุมอาคารไปปฏิบัติขององค์ปกครองส่วนท้องถิ่น ในเขตเมืองปริมณฑล พบว่า (1) นโยบายควบคุมอาคาร มีรายละเอียดที่มาก และซับซ้อน มีความไม่ชัดเจน รัดกุม และสอดคล้องกับสภาพสังคมในปัจจุบัน (2) ผู้นำนโยบาย

ไปปฏิบัติ ขาดความรู้ และความเข้าใจที่ลึกซึ้งเกี่ยวกับรายละเอียดของนโยบาย การเกรงกลัวไม่กล้าบังคับใช้กฎหมายต่อผู้กระทำความผิด (3) ประชาชนไม่ให้ความร่วมมือในการปฏิบัติตามกฎหมายควบคุมอาคาร เพราะเห็นแก่ประโยชน์ส่วนตน ไม่อยากเสียเวลา และค่าใช้จ่ายในการดำเนินการ (4) ผู้นำนโยบายไปปฏิบัติและผู้มีอิทธิพลในท้องถิ่น ร่วมมือกันทุจริตและประพฤติมิชอบ เอื้อประโยชน์ให้กับตนเอง และพวกพ้องเครือญาติในลักษณะผลประโยชน์ทับซ้อน (5) ผู้บริหารองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นไม่เห็นความสำคัญของการนำนโยบายควบคุมอาคารไปปฏิบัติ ทำให้ขาดการเอาใจใส่ ส่งเสริมและสนับสนุนในด้านต่าง ๆ อย่างจริงและต่อเนื่อง (6) อัตรากำลังไม่เพียงพอต่อการปฏิบัติงาน ทำให้การปฏิบัติงานขาดประสิทธิภาพและประสิทธิผลในหลายเรื่อง เช่น กระบวนการดำเนินงานล่าช้า ไม่มีเจ้าหน้าลงพื้นที่ตรวจสอบถึงความถูกต้องของอาคาร (7) การเผยแพร่และประชาสัมพันธ์ให้ความรู้เกี่ยวกับการควบคุมอาคารแม้จะมีการดำเนินการแล้วแต่ยังไม่สามารถเข้าถึงประชาชนได้อย่างทั่วถึงและเพียงพอ สอดคล้องกับการศึกษาของ อิทธิพล เนธิยคุปต์ สิงขรแก้ว (2564) ได้ศึกษาเรื่อง การใช้กฎหมายควบคุมอาคารและกฎหมายการผังเมืองสำหรับการพัฒนาเมืองขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นขนาดใหญ่ ผลการวิจัยพบว่า การใช้กฎหมายควบคุมอาคารและกฎหมายการผังเมืองสำหรับการพัฒนาเมืองขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นขนาดใหญ่ในปัจจุบันมีปัญหาเกิดมาจาก 3 ด้านคือ (1) ด้านกฎหมาย (2) ด้านองค์กรภาครัฐ (3) ด้านประชาชน ปัญหาการใช้กฎหมายควบคุมอาคารและกฎหมายการผังเมืองสำหรับการพัฒนาเมืองขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นขนาดใหญ่ที่ต้องได้รับการแก้ไขทั้ง 3 ด้านนี้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล

2. ผลศึกษาปัจจัยที่ส่งผลสำเร็จต่อการนำนโยบายควบคุมอาคารไปปฏิบัติขององค์ปกครองส่วนท้องถิ่น ในเขตเมืองปริมณฑล

1) ด้านวัตถุประสงค์ของนโยบายที่ชัดเจน พบว่า วัตถุประสงค์ของนโยบายที่มีความชัดเจนเหมาะสมสอดคล้องกับสภาพความเป็นจริงและความต้องการของประชาชน จะทำให้การนำนโยบายควบคุมอาคารไปปฏิบัติประสบความสำเร็จและเป็นไปในทิศทางเดียวกัน เนื่องจากองค์การและผู้นำนโยบายไปปฏิบัติจะเข้าใจวัตถุประสงค์ของนโยบายได้เป็นอย่างดี สามารถนำไปกำหนดเป้าหมาย แผน ขั้นตอนการปฏิบัติงานและการติดตามประเมินผลได้อย่างเป็นรูปธรรม สอดคล้องกับการศึกษาของ พระครูปลัดประวิทย์ วรธมโม พระครูใบฎีกาศักดิ์ดนัย สนุตจิตโต และสัญญา สดประเสริฐ (2564) ได้ศึกษาเรื่อง การกำหนดนโยบายสาธารณะของรัฐบาล ผลการวิจัยพบว่า การนำนโยบายไปปฏิบัติ หลังจากที่ผู้มีอำนาจตัดสินใจได้ตัดสินใจเลือกทางเลือกแล้ว ทางเลือกดังกล่าวนั้นก็จะถูกนำไปปฏิบัติโดยผู้ที่เกี่ยวข้องซึ่งต้องจัดทำเป็นแผน แผนงานโครงการ และกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อให้บรรลุถึงเป้าหมายของนโยบายที่ได้ กำหนดไว้ เช่นนี้การนำนโยบายไปปฏิบัติจึงเป็นขั้นตอนสำคัญที่ทำให้สิ่งที่ ฝ่ายการเมืองตัดสินใจถูกนำไปปฏิบัติซึ่งการ นำนโยบายดังกล่าวไปปฏิบัตินั้น อาจประสบความสำเร็จหรือความล้มเหลวก็ได้ขึ้นอยู่กับปัจจัย ต่าง ๆ อันได้แก่ ความเข้าใจในเป้าหมายและวัตถุประสงค์ของนโยบาย ระดับความร่วมมือ ระหว่าง ผู้กำหนดนโยบายและผู้นำนโยบายไป

ปฏิบัติ ลักษณะของหน่วยงานที่นำนโยบายไปปฏิบัติ ความพอเพียงของทรัพยากรที่จัดสรรให้กับหน่วยปฏิบัติ การประสานระหว่าง หน่วยงาน มาตรการควบคุมและประเมินผล และการรณรงค์ประชาสัมพันธ์

2) ด้านความสามารถของหน่วยงานที่นำไปปฏิบัติ พบว่าหากองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่นำนโยบายไปปฏิบัติมีความสามารถในการแปลงนโยบายออกเป็นแนวทางปฏิบัติได้อย่างเป็นระบบ มีการบริหารจัดการที่มีประสิทธิภาพ จำนวนอัตรากำลังคนที่เหมาะสม การจัดสรรงบประมาณอย่างเพียงพอ มีอุปกรณ์การปฏิบัติงานที่ทันสมัย และผู้นำองค์การที่ให้ความสำคัญกับการนำนโยบายควบคุมอาคารไปปฏิบัติ รวมถึงการพัฒนาความรู้ ความสามารถของบุคลากรอย่างต่อเนื่อง จะทำให้การนำนโยบายควบคุมอาคารไปปฏิบัติประสบความสำเร็จ สอดคล้องกับการศึกษาของเกริกวิทย์ บุญพาสุข (2561) ได้ศึกษาความคิดเห็นในการบังคับใช้พระราชบัญญัติควบคุมอาคารขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น จังหวัดชลบุรี ผลการวิจัยพบว่า องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น จังหวัดนครราชสีมาควรมีการปรับปรุงการทำงานของเจ้าหน้าที่ให้ปฏิบัติหน้าที่ให้มีความโปร่งใส จัดให้มีเจ้าหน้าที่เพียงพอต่อการปฏิบัติงาน มีการประชาสัมพันธ์บทลงโทษการฝ่าฝืนการปฏิบัติตามกฎหมายแก่ประชาชนมากขึ้น และปรับปรุงพัฒนาความรู้ความสามารถของเจ้าหน้าที่ปฏิบัติงานให้สอดคล้องกับสภาพสังคม การบังคับใช้กฎหมายควรถือปฏิบัติตามอำนาจหน้าที่อย่างเคร่งครัด เพื่อให้การปฏิบัติงานมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล

3) ด้านทรัพยากรการดำเนินงาน พบว่า ทรัพยากรการดำเนินงานเป็นปัจจัยที่ทำให้การนำนโยบายควบคุมอาคารไปปฏิบัติประสบความสำเร็จ เพราะจำนวนบุคลากรที่มีพอเพียงต่อภาระงาน บุคลากรมีความรู้ ความสามารถ และทัศนคติที่เหมาะสม ได้รับการพัฒนาและฝึกอบรมอย่างต่อเนื่อง การจัดสรรงบประมาณเพียงพอกับการบริหารงาน วัสดุอุปกรณ์และเทคโนโลยีต้องมีความทันสมัย เพียงพอต่อการปฏิบัติงาน มีสิ่งอำนวยความสะดวกรองรับการให้บริการประชาชน จะทำให้การนำนโยบายไปปฏิบัติเกิดความคล่องตัว และสร้างความพึงพอใจให้กับประชาชน สอดคล้องกับการศึกษาของสุริยศักดิ์ มังกรแก้ววิกุล และศิริวัฒน์ สิริวัฒนกุล (2563) ได้ศึกษาเรื่อง ปัญหาการนำนโยบายสาธารณะขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นไปปฏิบัติ: กรณีศึกษาองค์การบริหารส่วนตำบลสาวชะโงก อำเภอบาง จังหวัดฉะเชิงเทรา ผลการวิจัยพบว่า แนวทางการส่งเสริมศักยภาพขององค์การบริหารบริหารส่วนตำบลสาวชะโงกประกอบด้วย ควรมีการประชุมชี้แจงเรื่องนโยบายแก่บุคลากรเพื่อให้เข้าใจและปฏิบัติไปในทิศทางเดียวกัน ควรฝึกอบรมบุคลากรให้มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับนโยบายสาธารณะ การสร้างขวัญและกำลังใจให้บุคลากรในการปฏิบัติหน้าที่ การเพิ่มจำนวนบุคลากรให้เพียงพอต่อการปฏิบัติหน้าที่ การจัดสรร งบประมาณให้เพียงพอต่อการปฏิบัติงาน การจัดหาวัสดุอุปกรณ์ เครื่องมือเครื่องใช้ให้เพียงพอต่อการปฏิบัติงาน และการประสานงานเพื่อขอความร่วมมือและสนับสนุนจากหน่วยงานหรือบุคคลสำคัญในท้องถิ่นเพื่อช่วยผลักดันนโยบายสาธารณะไปสู่การปฏิบัติ

4) ด้านทัศนคติของผู้ปฏิบัติ พบว่า ทัศนคติของผู้ปฏิบัติเป็นสิ่งสำคัญของการนำนโยบายไปปฏิบัติ เพราะหากผู้นำนโยบายไปปฏิบัติมีทัศนคติที่ดีต่อนโยบาย จะทำให้การปฏิบัติหน้าที่เป็นไปอย่างเหมาะสม เพราะเจ้าหน้าที่จะมีความรับผิดชอบต่อหน้าที่ กระตือรือร้น เอาใจใส่ในการปฏิบัติงาน ซื่อสัตย์สุจริต มีจริยธรรมและคุณธรรมในการประกอบอาชีพ รวมถึงมีความมุ่งมั่นที่จะพัฒนาทักษะ เพิ่มศักยภาพของตนเอง

ให้ดียิ่งขึ้นเพื่อให้การปฏิบัติงานได้อย่างเป็นมืออาชีพ สอดคล้องกับการศึกษาของวีระยุทธ งามจิตร (2564) ได้ศึกษาเรื่อง คุณสมบัติของผู้นำกับการนำนโยบายสาธารณะไปปฏิบัติ ผลการวิจัยพบว่า การนำนโยบายสาธารณะไป ปฏิบัติให้ประสบความสำเร็จ ผู้นำต้องมีความเข้าใจ รู้บทบาทและสามารถจัดการปัญหาได้ โดยนำเสนอหลักการ SUPREME MODEL ได้แก่ (1) Sacrifice คือ ความเสียสละในการทำงาน (2) Understand คือ ความเข้าใจในนโยบายอย่างลึกซึ้ง (3) Participation คือ การให้ทุกภาคส่วนมีส่วนร่วมในการทำงาน (4) Ethical คือ การนำเอาหลักจริยธรรมมาใช้ในการทำงาน (5) Management คือ การบริหารจัดการอย่างเป็น ระบบให้เกิดประสิทธิภาพ (6) Enthusiasm คือ การกระตือรือร้นในการทำงานเพื่อแก้ไขปัญหาหรืออำนวยความสะดวกต่าง ๆ ให้กับประชาชน เพื่อใช้เป็นแนวทางในการสร้างเสริมบทบาทของผู้นำในการนำนโยบายสาธารณะไปปฏิบัติ

5) ด้านแรงจูงใจของผู้ปฏิบัติ พบว่า แรงจูงของผู้ปฏิบัติ เป็นส่วนที่มีความสำคัญอย่างมาก และเป็นสิ่งที่องค์การ และผู้นำขององค์การที่นำนโยบายไปปฏิบัติต้องสร้าง ปรับปรุงแก้ไข และเพิ่มเติมให้เหมาะสม ทั้งแรงจูงใจที่เป็นตัวเงินหรือมิใช่ตัวเงิน เพราะเป็นสิ่งสำคัญที่จะผลักดันให้ผู้ปฏิบัติรับผิดชอบในหน้าที่อย่างเต็มกำลังความสามารถ เห็นคุณค่า และความสำคัญของตนเอง โดยผู้บริหารองค์การเป็นผู้ที่มีบทบาทสำคัญในการสร้างแรงจูงใจให้กับผู้ปฏิบัตินโยบายมากที่สุด สอดคล้องกับการศึกษาของ ธมกร ทยาประศาสน์ และวรภูริ มูลสิน (2560) ได้ศึกษาเรื่อง แรงจูงใจในการปฏิบัติงานของบุคลากรองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น อำเภอสำโรง จังหวัดอุบลราชธานี ผลการวิจัยพบว่า ในภาพรวม กลุ่มตัวอย่างมีระดับแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก เมื่อ พิจารณารายด้าน พบว่า ทุกด้านอยู่ในระดับมากเช่นกัน ทั้งนี้เป็นเพราะ การปฏิบัติงานของบุคลากรในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นนั้น อยู่บนพื้นฐานของปัจจัยด้านความต้องการพื้นฐานของมนุษย์อยู่ในตัวบุคคล ไม่ว่าจะเป็นการต้องการที่จะประสบความสำเร็จในการทำงาน เพื่อให้งานบรรลุตามเป้าหมายขององค์กร การเป็นที่ยอมรับและไว้วางใจจากผู้บังคับบัญชาและเพื่อนร่วมงาน ให้รับผิดชอบในบทบาทและภาระหน้าที่ที่สำคัญขององค์การและมีความรู้สึกถึงความเป็นส่วนหนึ่งขององค์กร และยินดีที่จะปฏิบัติงานให้กับองค์กร อย่างเต็มความสามารถและนำมาซึ่งความต้องการความก้าวหน้าในตำแหน่ง ไม่ว่าจะเป็นการได้รับการขึ้น ชม การได้เลื่อนตำแหน่งหรือเลื่อนขั้นเงินเดือน เป็นต้น ดังนั้น ความต้องการขั้นพื้นฐานของมนุษย์เหล่านี้ นั้น จึงมักเป็นแรงจูงใจสำคัญให้กับบุคลากรในการปฏิบัติงานให้กับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น จึงทำให้มี แรงจูงใจในระดับที่มาก

6) ด้านการเผยแพร่/ประชาสัมพันธ์ พบว่า การเผยแพร่/ประชาสัมพันธ์มีความสำคัญต่อการนำนโยบายควบคุมอาคารไปปฏิบัติ เนื่องจากจะทำให้ประชาชนสามารถทราบและเกิดความเข้าใจในวัตถุประสงค์ของนโยบาย พระราชบัญญัติ กฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับ หลักเกณฑ์ที่เกี่ยวข้องกับนโยบายควบคุมอาคาร ซึ่งการดำเนินงานการเผยแพร่และประชาสัมพันธ์จะบรรลุเป้าหมายได้ ต้องได้รับการสนับสนุนงบประมาณที่เหมาะสม การดึงผู้นำชุมชนและสื่อมวลชนในพื้นที่เข้าร่วมมามีส่วนร่วมในการเผยแพร่และประชาสัมพันธ์ และการเลือกใช้สื่อที่ทันสมัย น่าสนใจ และเข้าถึงประชาชนได้มากที่สุด สอดคล้องกับการศึกษาของ ก้องเกียรติ กำศิริพิมาน (2564)ได้ศึกษาเรื่องประสิทธิผลการบริหารจัดการองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคารพ.ศ. 2522 ในจังหวัดสมุทรปราการ ผลการวิจัยพบว่า (1) การ

ปฏิบัติงานด้านกฎหมายควบคุมอาคารที่ผ่านมากำหนดไว้เป็น 4 ขั้นตอนประกอบด้วยการยื่นขอรับใบอนุญาต การตรวจสอบแนวเขตสถานที่ขอรับใบอนุญาตการรับใบอนุญาตและการตรวจสถานที่ขณะดำเนินการหลังรับใบอนุญาตซึ่งในขณะเดียวกันขั้นตอนดังกล่าวก่อให้เกิดปัญหาและอุปสรรคเช่นผู้รับการบริการส่วนใหญ่ไม่ทราบถึงขั้นตอนการดำเนินงานขององค์กรไม่เข้าใจกฎหมายควบคุมอาคาร รวมทั้งเอกสารและหลักฐานที่ใช้มีมากยากต่อการเข้าใจ และพบว่านายตรวจนายช่างผู้ตรวจแบบเจ้าหน้าที่หรือผู้ปฏิบัติที่เกี่ยวข้องยังขาดความรู้ในตัวบทกฎหมายประกอบกับมีการละเลยการปฏิบัติหน้าที่ในการตรวจสอบแนวเขตสถานที่ขอรับใบอนุญาตก่อนและหลังรับใบอนุญาต (2) การแก้ไขและปรับปรุงเพื่อพัฒนาการปฏิบัติงานด้านกฎหมายควบคุมอาคารโดยประชาสัมพันธ์ความรู้ด้านกฎหมายควบคุมอาคารให้มากขึ้น เพิ่มการมีส่วนร่วมของผู้นำระดับหมู่บ้าน ผู้นำระดับชุมชนในการเฝ้าสอดส่องไม่ให้มีผู้ฝ่าฝืนหรือกระทำผิดและจัดให้มีเจ้าหน้าที่เพียงพอในการออกตรวจเขตส่งเสริมให้ได้รับการฝึกอบรมประชุมหรือสัมมนาเกี่ยวกับกฎหมายควบคุมอาคารให้กับผู้ปฏิบัติอย่างต่อเนื่อง

7) ด้านความร่วมมือของประชาชน พบว่า ความร่วมมือของประชาชนจะทำให้การนำนโยบายไปปฏิบัติได้สำเร็จ เพราะประชาชนจะให้ความร่วมมือในการปฏิบัติตามกฎหมาย การปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ผู้นำนโยบายไปปฏิบัติจะมีประสิทธิภาพ ซึ่งการจะสร้างความร่วมมือของประชาชนให้เกิดขึ้นนั้นองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นต้องส่งเสริมบทบาทการมีความส่วนของประชาชน ทั้งการมีส่วนร่วมในการดำเนินงานและแก้ไขปัญหา การแสดงความคิดเห็น และประเมินผลการดำเนินงาน เป็นต้น โดยสาเหตุของปัญหาความร่วมมือของประชาชนนั้นเกิดจากการขาดความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้อง การเห็นแก่ประโยชน์ส่วนตนเป็นหลัก สิ่งเหล่านี้หากได้รับการแก้ไขจะทำให้เกิดความร่วมมือของประชาชนมากยิ่งขึ้น สอดคล้องกับการศึกษาของ ศิลปวิชญ์ น้อยสมมิตร และโชติกา แก่นธิยา (2562) ได้ศึกษาเรื่อง การมีส่วนร่วมของภาคประชาชนต่อนโยบายสาธารณะ ผลการวิจัยพบว่า ต้องให้ภาคประชาชนมีโอกาสได้มีการเสนอความต้องการในฐานะพลเมืองของประเทศหรือผู้เสียภาษีให้กับประเทศย่อมจะมีสิทธิ และเสรีภาพ ในการร่วมกันเสนอความคิดเห็นเพื่อการวางแผน มีส่วนร่วมในการตัดสินใจ มีส่วนร่วมในการประเมินผล และการมีส่วนร่วมในการกำหนดนโยบายสาธารณะนั้น ๆ รวมถึงของโครงการต่าง ๆ อย่างเท่าเทียมกัน ซึ่งหลักการที่เห็นได้เด่นชัดมากที่สุดก็คือ การมีส่วนร่วมของภาคประชาชน การมีความสามารถ และการมีความพร้อมที่จะเข้าร่วมรับฟังปัญหาต่าง ๆ ทั้งสามอย่างนี้เป็นจุดชนวน หลักในการส่งเสริมภาคประชาชนในการออกความคิดเห็นต่อระบบการบริหารกิจการในนโยบาย สาธารณะ ปรับปรุงภาระงานต่าง ๆ ให้ประสิทธิภาพและประสิทธิผลมากยิ่งขึ้นต่อไป

3. ผลการศึกษาแนวทางการนำนโยบายควบคุมอาคารไปปฏิบัติขององค์ปกครองส่วนท้องถิ่น ในเขตเมืองปริมณฑล พบว่า (1) เจ้าหน้าที่ผู้นำนโยบายไปปฏิบัติต้องทำงานเชิงรุก โดยต้องลงพื้นที่ตรวจสอบการกระทำผิดกฎหมายหรือฝ่าฝืนตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522 และที่แก้ไขเพิ่มเติม อย่างต่อเนื่อง รวมถึงสร้างความร่วมมือของประชาชนในพื้นที่ให้เกิดขึ้น เพื่อเสริมสร้างกระบวนการนำนโยบายควบคุมอาคารไปปฏิบัติให้เกิดประสิทธิภาพและประสิทธิผล ได้แก่ การไม่ฝ่าฝืนกฎหมาย การช่วยสอดส่องดูแลการกระทำความผิด เป็นต้น (2) องค์การที่เกี่ยวข้องในการนำนโยบายไปปฏิบัติควรมีการประเมินผลการนำ

นโยบายควบคุมอาคารไปปฏิบัติอย่างต่อเนื่อง เพื่อให้ทราบถึงความก้าวหน้าและข้อบกพร่องของนโยบาย (3) องค์การที่เกี่ยวข้องในการนำนโยบายไปปฏิบัติต้องสร้างความรับรู้ ความเข้าใจแก่ประชาชนเกี่ยวกับนโยบายควบคุมอาคารให้เพิ่มมากขึ้น โดยการเผยแพร่และประชาสัมพันธ์ข้อมูลเกี่ยวกับกฎหมาย ระเบียบข้อบังคับ และวิธีปฏิบัติต่าง ๆ เพื่อให้ประชาชนสามารถปฏิบัติได้อย่างถูกต้อง (4) ผู้นำนโยบายไปปฏิบัติต้องได้รับการพัฒนาตนเอง การฝึกอบรมความรู้ ทักษะ ความสามารถอย่างต่อเนื่อง เพื่อจะได้ปฏิบัติหน้าที่ได้อย่างถูกต้อง เหมาะสม มีความเป็นมืออาชีพ (5) องค์การควรสร้างแรงจูงในการปฏิบัติงานให้กับผู้นำนโยบายไปปฏิบัติ ทั้งแรงจูงใจภายนอก และแรงจูงใจภายในควบคู่กันไป เช่น ค่าตอบแทน สวัสดิการ การชมเชย เป็นต้น (6) องค์การที่เกี่ยวข้องในการนำนโยบายไปปฏิบัติต้องสนับสนุนในด้านทรัพยากร และการบริหารอย่างเหมาะสม ทั้งจำนวนเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงาน วัสดุอุปกรณ์การปฏิบัติงาน เทคโนโลยีที่ทันสมัย และงบประมาณ (7) ควรมีการปรับปรุงกฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับ หลักเกณฑ์ และแนวทางปฏิบัติต่าง ๆ ให้มีความทันสมัยอยู่เสมอ เพื่อให้สามารถปฏิบัติงานอย่างมีประสิทธิภาพและเป็นที่ยอมรับของประชาชน (8) ผู้บริหารควรให้ความสำคัญในการตรวจสอบและลงโทษเจ้าหน้าที่ผู้นำนโยบายไปปฏิบัติที่ปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต ไม่เป็นธรรม สอดคล้องกับการศึกษาของ พิมุข สุศีลสัมพันธ์ และฟ้าใส สามารถ (2563) ได้ศึกษาเรื่อง นโยบายของรัฐในการควบคุมอาคาร: มุมมองด้านกฎหมาย ผลการวิจัยพบว่า ประเทศไทยมีนโยบายในการควบคุมอาคารผ่านพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522 และที่แก้ไขเพิ่มเติม ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อควบคุมเกี่ยวกับความมั่นคงแข็งแรงของอาคาร ความปลอดภัยของผู้ใช้อาคาร การป้องกันอัคคีภัยภายในอาคาร การจัดการด้านสาธารณสุขและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม การผังเมืองและการสถาปัตยกรรม แต่มาตรการในการควบคุมอาคารตามกฎหมายนั้นยังคงมีปัญหาเกี่ยวกับการเข้าถึงข้อมูล หลักเกณฑ์การรื้อถอนอาคาร ความไม่สอดคล้องของกฎหมายในกรณีของการเคลื่อนย้ายอาคาร การใช้อำนาจของเจ้าพนักงานท้องถิ่น และกลไกการตรวจสอบการปฏิบัติตามกฎหมาย ข้อเสนอแนะจากการวิจัยพบว่าควรแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522 เกี่ยวกับการรื้อถอนอาคาร การเคลื่อนย้ายอาคาร การใช้อำนาจของเจ้าพนักงานท้องถิ่นให้มีความชัดเจนและเหมาะสมแก่การนำไปบังคับใช้ และหน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้องควรมีมาตรการในการสร้างความรับรู้หรือความเข้าใจเกี่ยวกับกฎหมายควบคุมอาคารที่ชัดเจนและเข้าใจง่ายแก่ประชาชน รวมทั้งสร้างกลไกและทำงานเชิงรุกเพื่อตรวจสอบการปฏิบัติตามกฎหมาย

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำไปใช้

1) ต้องมีการวางแผนจัดอบรมและพัฒนาความรู้ ความสามารถ และทักษะ ทั้งใน*ด้านวิชาการ* กฎหมาย และเทคโนโลยีที่ทันสมัยให้แก่บุคลากรเพื่อให้ผู้ปฏิบัติงานที่เกี่ยวข้องกับการนำนโยบายไปปฏิบัติขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ปฏิบัติงานอย่างมืออาชีพ นอกจากนี้ควรปลูกฝังทัศนคติที่ดีต่อองค์การ และต่อนโยบายซึ่งจะส่งผลดีที่มีต่อการกระทำและผลลัพธ์ที่ออกมา

2) ควรจัดทำระบบการประเมินสมรรถนะการนำนโยบายไปปฏิบัติของผู้บริหารและบุคลากร เพื่อให้เกิดการพัฒนารูปแบบและวิธีการต่าง ๆ ในการนำนโยบายควบคุมอาคารไปปฏิบัติ อย่างต่อเนื่องสม่ำเสมอ อันจะนำไปสู่กระบวนการนำนโยบายไปปฏิบัติให้ดีกว่าเดิมและประสบความสำเร็จ

3) ควรนำเอาเทคโนโลยีสมัยใหม่มาใช้ในการปฏิบัติงาน เพื่อให้การดำเนินงานต่าง ๆ เป็นระบบ เกิดความสะดวก และรวดเร็ว เช่น การจัดเก็บฐานข้อมูลเพื่อใช้ในการตรวจสอบหรือสืบค้นย้อนหลัง การนำไปใช้ในการติดตามประเมินผลการตรวจสอบและควบคุมอาคาร เป็นต้น

4) ควรส่งเสริมให้ภาคประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในกระบวนการนำนโยบายควบคุมอาคารไปปฏิบัติมากขึ้น เพราะหากปัจจัยนี้ ได้รับการกระตุ้นและส่งเสริมจะทำให้การนำนโยบายไปปฏิบัตินั้นมีโอกาสประสบความสำเร็จมากยิ่งขึ้น

5) ควรมีการส่งเสริมความรู้ต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับการควบคุมอาคาร ตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522 และที่แก้ไขเพิ่มเติมถึงปัจจุบัน ให้กับประชาชนในหลาย ๆ ช่องทาง โดยเฉพาะสื่อสมัยใหม่ เพื่อให้ประชาชนทราบถึงแนวทางในการปฏิบัติ และการให้บริการประชาชนที่ถูกกต้อง

6) ผู้บริหารควรทำความเข้าใจ ให้ความรู้กับบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับการนำนโยบายควบคุมอาคารไปปฏิบัติให้มีทัศนคติที่ดีต่อนโยบาย และการปฏิบัติงาน ซึ่งถือว่าเป็นส่วนสำคัญอย่างยิ่งที่จะช่วยให้การนำนโยบายไปปฏิบัติสำเร็จและมีประสิทธิภาพ เพราะบุคลากรจะเกิดความกระตือรือร้นในการปฏิบัติงาน ทำงานอย่างมีความสุข ส่งผลให้สร้างผลงานให้ดีขึ้นได้

7) ผู้บริหารควรส่งเสริมแรงจูงใจให้แก่บุคลากรที่เกี่ยวข้องกับการนำนโยบายควบคุมอาคารไปปฏิบัติ เพราะเป็นส่วนสำคัญอย่างยิ่งที่จะช่วยให้การปฏิบัติงานสำเร็จและมีประสิทธิภาพ ซึ่งแรงจูงใจที่สำคัญได้แก่ เงินเดือนหรือค่าตอบแทน การเลื่อนตำแหน่ง สวัสดิการต่าง ๆ สภาพแวดล้อมในการทำงาน และการได้รับความยกย่องนับถือ เป็นต้น

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1) ควรมีการเพิ่มกลุ่มพื้นที่ในการศึกษาให้ครอบคลุมหลากหลายกว่าเดิม เพื่อมุมมองที่หลากหลายมากยิ่งขึ้น

2) ควรศึกษาปัจจัยที่ส่งผลสำเร็จต่อการนำนโยบายควบคุมอาคารไปปฏิบัติในด้านอื่น ๆ ที่ต่างไปจากการศึกษาในครั้งนี้เพื่อให้ทราบข้อมูลที่เพิ่มขึ้น

3) ควรทำการศึกษาวิจัยในเชิงปริมาณเพิ่มเติม เพื่อให้ได้ข้อมูลที่นอกเหนือจากการศึกษาวิจัยในการครั้งนี้

References

กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น กระทรวงมหาดไทย. (2558). *มาตรฐานการควบคุมอาคาร.* สืบค้นเมื่อ 17 กรกฎาคม 2564, จาก http://www.dla.go.th

ก้องเกียรติ กำศิริพิมาน. (2564). ประสิทธิผลการบริหารจัดการองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522 ในจังหวัด*สมุทรปราการ. วารสารวิทยาการจัดการมหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม*, 8(1), 14-25.

เกริกวิทย์ บุญพาสุข. (2561). *ความคิดเห็นในการบังคับใช้พระราชบัญญัติควบคุมอาคารขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น จังหวัดชลบุรี.* ชลบุรี: มหาวิทยาลัยศรีปทุม วิทยาเขตชลบุรี.

เชิดชาย จิตรมาศฐาน. (2556). *การบังคับใช้มาตรการทางปกครอง: ศึกษากรณีการรื้อถอนอาคารตามกฎหมายควบคุมอาคารขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น.* งานนิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต คณะรัฐศาสตร์และนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา.

ธมกร ทยาประศาสน์ และวรภูริ มูลสิน. (2560). แรงจูงใจในการปฏิบัติงานของบุคลากรองค์กร ปกครองส่วนท้องถิ่น อำเภอสำโรง จังหวัดอุบลราชธานี. *วารสารมหาจุฬาคชสาร*, 8(2), 146-153.

ประเสริฐ อิรมยา. (2557). *การศึกษาปัญหาและความคิดเห็นในการบังคับใช้พระราชบัญญัติควบคุมอาคารขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น กรณีศึกษาประชาชนในเขตองค์การบริหารส่วนต้าบลหนองน้ำแดงอ้าเออปากช่อง จังหวัดนครราชสีมา.* นครราชสีมา: มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี.

พระครูปลัดประวิทย์ วรธมโม และคณะ. (2564). การกำหนดนโยบายสาธารณะของรัฐบาล. *วารสารมหาจุฬานาครทรรศน์*, 8(3), 29-43.

พิมุข สุศีลสัมพันธ์ และฟ้าใสสามารถ. (2563). นโยบายของรัฐในการควบคุมอาคาร: มุมมองด้านกฎหมาย. *วารสารวิชาการ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์*, 49-64.

วัชรินทร์ อินทพรหม และคณะ. (2558). รูปแบบและโครงสร้างการปกครองท้องถิ่นเปรียบเทียบไทยกับเวียดนาม. วารสารวิจัยราชภัฏพระนคร, 10(1),188-205.

วีระยุทธ งามจิตร. (2564). คุณสมบัติของผู้นำกับการนำนโยบายสาธารณะไปปฏิบัติ. *คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ "วารสารสหศาสตร์"*, 21(1), 14-25.

ศิลปวิชญ์ น้อยสมมิตร และโชติกา แก่นธิยา. (2562). การมีส่วนร่วมของภาคประชาชนต่อนโยบายสาธารณะ. *วารสารวิจยวิชาการ*, 2(1), 101-116.

ศุภชัย ยาวะประภาษ. (2558). *นโยบายสาธารณะ.* กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สุขุม ขยันงาน. (2554).*ปัญหาการปฏิบัติตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522 ของ ประชาชนในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลโนนเต็ง อ.คง จ.นครราชสีมา.* นครราชสีมา: มหาวิทยาลัยเทคโนโลยสุรนารี.

สุริยศักดิ์ มังกรแก้ววิกุล และศิริวัฒน์ สิริวัฒนกุล. (2563). ปัญหาการนำนโยบายสาธารณะขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นไปปฏิบัติ: กรณีศึกษาองค์การบริหารส่วนตำบลสาวชะโงก อำเภอบาง จังหวัดฉะเชิงเทรา. *วารสารศิลปะการจัดการ*, 4(2), 205-222.

อิทธิพล เนธิยคุปต์ สิงขรแก้ว. (2564). การใช้กฎหมายควบคุมอาคารและกฎหมายการผังเมือง สำหรับการพัฒนาเมืองขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นขนาดใหญ่. *วารสารวิชาการ สถาบันเทคโนโลยีแห่งสุวรรณภูมิ*, 7(2), 28-46.

Montagu, H. G. (1984). *Comparative Local Government*. William Brendom and Son Ltd., Great Britain.

.